

напредъ. Съ мекъ и добродушенъ погледъ волтъ стоеше въ скалитѣ и ме гледаше. Като че казваше:

— Добъръ вечеръ, господине! Мога ли да преносувамъ и азъ тукъ, при вашия огънь?

Веднага се досѣтихъ, че това трѣбва да е волтъ на трупчията, който ще отиде да го търси тъкмо на противна посока.

— А! — извикахъ азъ обрадванъ. — Добре си дошелъ, приятелю, заповѣдай, ще бждемъ другари тая вечеръ!

И като отрѣзахъ едно парче хлѣбъ, отидохъ при него и му го подадохъ, а той съ удоволствие го сгвачи. Сега азъ забелязахъ на шията му верижка, останала безъ звънецъ. Хванахъ го за верижката и презъ скалитѣ внимателно, както се превежда единъ скъпъ гостъ, изведохъ го на полянката при огъня и го оставихъ. Той постоя десетина минути правъ, па присви колѣна, легна и почна да си преживя и отъ време на време дълбоко си въздъхваше.

Сега вече и азъ можехъ да си легна. Увихъ се въ пелерината, прибрахъ ранеца и пушката до мене и легнахъ, опрѣлъ глава въ плешката на голѣмия труженикъ.

Сутринта, вмѣсто съ убита коза, слѣзнахъ при дѣскорѣзниците съ вола и го предадохъ на коларитѣ.

